

ganste ubespjæt, kan jeg ogsaa fra en anden Side belægge med nogle Exempler. Vilde vi se hen til, hvad den nyere Søkrigshistorie har at opvise af Exempler, ere de ikke talrige, men de kunne dog findes. Et høert af Thingens ærede Medlemmer ved vistnok, hvad Resultat der fremkom paa Havet ved Sydstaternes Kamp med Nordstaterne, hvad Monitorer og Torpeder udrettede. Dette Resultat maa hovedsagelig tilskrives de geografisk heldige Forhold, som Sydstaterne havde, i Forening med deres Mod og Dygtighed. Et andet Exempel kunne vi hente fra Kampen mellem Østerrigerne og Italienerne ved Visza. Den østerrigste Flaade talte 7 Pantserflibe og en Del Træflibe, den italienske Flaade mødte derimod med et Dusin Pantserflibe og en Del Træflibe. Den italienske Admiral, Persano, blev, som bekjendt, slaet af den østerrigste General, Legethoff; den Mindre slog den Større og bibragte ham et saa søleligt Tab, at Opgivelsen af Besættelsen af Visza var Resultatet. Gaa vi nu til de sidste Krige, saa kunne vi se den russisk-tyrkiske Krig. Ja, der var Tyrkerne virkelig, forsaavidt man kan benytte dette Udtryk, fuldstændig Herre lige overfor Rusland, som næsten var værgeløst. Istedest mindre lykkes det dog af og til enkelte modige Mænd fra Rusland at ødelægge enkelte af de tyrkiske Orlogsskibe. Jeg taler her om de Chancer, der kunne indtræffe for de mindre lige overfor de store Magter paa Havet. Jeg kan her ikke forbigaa et Udtryk, der oftere er brugt under Forhandlingerne om Hæren, og det var: „vi ere ikke længere Herre tilfjøs, vi kunne ikke længere være det“, og lignende Udtryk. Ja, det indrymmer jeg; men hver Gang dette Udtryk er brugt saaledes som, at Fjenden er Herre tilfjøs, saa protesterer jeg derimod. Jeg siger dette for at klare, at en Misforstaaelse ikke skal komme ind. En Fjende er efter min Forstand kun Herre tilfjøs, naar han har lammet sin Modstander saaledes, at han kan seile med et enkelt mindre Skib frem og tilbage uden at blive generet. Jeg haaber til Gud, at de, vi komme til at kæmpe med, aldrig skulle blive Herre tilfjøs, forstaaet paa den Maade, som jeg sidst nævnte, men at det først vil indtræffe for Danmark, naar Kjøbenhavn er indtagen, thi vi holde jo Kjøbenhavn som Flaadestation indtil Hovedstadens Fald, hvad enten denne er besættet eller ikke, og Fjenden vil først kunne siges at være Herre tilfjøs paa samme Tid, som Fjenden kan sige, at han ogsaa er Herre tillands, naar Hovedstaden er falden.

Jeg har tilladt mig at omtale noget omstændeligt de gunstige og ugunstige Tilfælde, fordi jeg derigennem har villet bidrage Mit til ialtsald at have enhver Misforstaaelse, at klare Forholdet mellem Hæren og Flaaden og søge at udvikle, at Flaaden med det Hverv, den har, er ialtsald lige saa vigtig som Hæren, og at søge at borttage de

maaſte mindre rigtige Begreber, der kunde være om, at naar Flaaden sit, hvad Ministeren forlangte, saa kunde vi stole paa den. Den høitagtede Marineminister har ganſte ſikkert i ſin Udvikling beſtandig fremhævet, at der ikke var nogen poſitiv Sikkerhed; men jeg har dog forment ogsaa at kunne dvæle et Dieblit derved. Hvad jeg her har udtalt, gjælder hovedſagelig § 2, og hvad deraf følger; jeg ſkal endnu nogle ſaa Minuter gaa over til nogle andre Paragrafer i Lovforſlaget, men jeg ſkal ikke dvæle meget længe derved. Det Lovforſlag, der er forelagt, ſkal i ſin Helhed ikke gjælde for Andet end for Perſonellets Vedkommende, og jeg haaber, at det ikke ſkal møde nogen Modſtand. Jeg kan heller ikke tro, at det vil møde Modſtand udenfor § 2, fordi det, ſom den høitagtede Marineminister har forlangt, ikke er Andet, end hvad der er nødvendigt til de Skibe, vi nu have, og ſelv om det ulykkelige Tilfælde ſkulde indtræffe, at man negtede nogle af Skibene, ſaa haaber jeg, at vi maa ſaae Perſonellet til de Skibe, ſom ere tilſtede.

Jeg ſkal dernæſt omtale §§ 9, 22 og 47, hvoraf den ene handler om Reſerveunderofficererne og beſtemmer, at de ſkulle udtages af det uddannede Mandſkab og ſaa fortsætte deres Uddannelse i en 9 Maaneders længere Skole. Der ſkal jeg overordentlig meget paafjønne, at man har ſirpget det, der, ſaa vidt jeg veed, har ſtaaet i tidligere Forſlag, at det ſkulde være de dygtigſte, der bleve udtagne, thi det maa jeg anſe for ikke at være ganſte reifærdigt. Smidleritid vilde jeg hellere have ſet, at man havde ſtaaet faſt, paa hvilken Maade Reſerveunderofficererne ſkulle udtages af Mandſkabet. Jeg ſamſtemmer i den Henſeende i, hvad der er udtalt i det tidligere Flertals Betænkning i 1872 73, at det ſkulde ſke ved Lodtrækning, hvis der ikke meldte ſig Frivillige. Jeg maa ogsaa være enig i, hvad dette tidligere Udvalg har udtalt i ſin Betænkning med Henſyn til perſonlig Deltagelse i Arbeidet af Underofficerer. Jeg tror ikke, at det er heldigt, at førſte Klaſſes Underofficerer, ſelv om de ere af tredie Grad, deltage perſonlig i Arbeidet, jeg ſaae hellere, at man blev ved anden Klaſſes Underofficerer. Med Henſyn til § 47 dreier det ſig om, hvad Eſpart en Lieutenant ſkal have for at blive Kaptein. Der maa jeg ogsaa beklage, at jeg ikke ganſte kan ſamſtemme med den høitagtede Marine-minister, jeg er tilbøjelig til i den Henſeende ogsaa at følge det tidligere Flertal. Jeg kan godt gaa ind paa, at man dekurterer Liden for Eſparten, der ſkal være ſex Aar, hvoraf under alle Veingelſer tre Aar i danſk Orlogſſart. Jeg kan ogsaa hviſe mig ſaa langt, at man, naar Lieutenanterne have gjort Tjeneste paa Orlogsværftet ved et af de techniſke Jag, dekurterer Liden; men jeg kan ikke rigtig ſamſtemme med, at Lieutenanterne, naar de have været Lærere ved en af Flaadens eller Hærens Underviſningsanſtalter, ſkulle